

beløb, som man kan fritage for Dyrtds-skat; det er i Overensstemmelse med Bestræbelser, jeg tidligere har udfoldet. Efter at Flertallet under Nr. 3 er blevet til Flertallet under Nr. 1 med Hensyn til Ændringsforelag Nr. 21, behøver jeg ikke at udtale mig nærmere derom, men kan henholde mig til Ordførerens Begrundelse af Forslaget. Jeg skal endelig kun gøre opmærksom paa, at Ændringsforslag Nr. 25, stillet af det konservative Folkeparti, ikke er nødvendigt, idet den Bestemmelse, der her foreslaas, allerede gælder for indeværende kommunale Finansaar; den er indført i den lille Lov af 20. Marts, som blev vedtaget for hele Aaret. Den foreslaaede Ændring vil altsaa være overflødig; jeg burde have gjort opmærksom derpaa allerede ved Konferencen i Udvalget.

Med Haab om, at det maa lykkes trods den Uoverensstemmelse, der endnu findes vedrørende en Bestemmelse i § 2, at naa til Enighed om Lovforslaget, skal jeg anbefale Lovforslaget med de Ændringer, jeg har nævnt, til videre Fremme.

Wilmann: I Ændringsforslaget under Nr. 7 foreslaas det at lade Lovforslagets § 3 udgaa. Den omhandler Retten for Amtskommunerne til at gennemføre Dyrtdsforanstaltninger, naar Ministeren giver sit Samtykke dertil. Jeg beklager, at man er blevet enig om at lade denne Bestemmelse gaa ud, fordi den hidtil er blevet saa lidet anvendt. Det Sted, hvor den er blevet anvendt, er netop Københavns Amtsrads-kreds. Der har den været anvendt i lang Tid, og vi har haft overordentlig stor Nytte af at anvende den. Det er ogsaa et af de Steder, hvor der er særlig Anledning til at bruge en saadan Paragraf, idet de forskellige Kommuners økonomiske Stilling er saa forskellig. Vi har ved at anvende den opnaaet, at de bedre eller velstillede Kommuner er kommet til Hjælp med Dyrtdsforanstaltninger for de daarligere stillede Kommuner, og Bestemmelsen har, som sagt, virket overordentlig godt. Denne Adgang til at benytte amtskommunale Dyrtdsforanstaltninger vil nu blive berøvet os ved, at § 3 i Lovforslaget skal udgaa. Jeg nærer den Tro, at det neppe vil lykkes nu at faa den ind igen inden tredie Behandling. Men naar jeg har omtalt dette, er det, fordi jeg ikke forstaar, hvorfor man har været enig om at tage den ud, thi de Steder, hvor man ikke anvender den, vil den jo ikke gøre nogen Skade, og de Steder, hvor man har brugt den, har den gjort megen Gavn. Jeg har

i hvert Tilfælde ønsket, at denne Paragraf ikke skulde udgaa, uden at jeg havde haft Lejlighed til at beklage, at man har ladet denne efter min Mening saa overordentlig gavnlige Paragraf udgaa af Lovforslaget.

Martin Hansen: Jeg skal allerførst til det ærede Medlem fra Rønne (Hauge), der udtalte, at han med Glæde havde taget imod vort Ændringsforslag til § 1, men at der ikke var noget nyt deri for ham, sige, at der var saamænd ikke noget nyt deri for nogen af os her i Salen, thi lignende Bestemmelser er truffne i alle vore Ernæringslove, nemlig at sætte Prisen paa de forskellige Varer. Men der er blot den Forskel paa denne Ændring og den Affattelse, som vore Ernæringslove har haft, at for disse gælder det, at Priserne blev fastsat efter, hvad Middelstanden kan betale, men det, man tilsigter her, er at faa Priser, som den almindelige Mand kan betale, idet man har sat Prisniveauet efter dennes Betalingssevne. Dette Princip vil overflødiggøre en Regulering for alle fra Kommunernes Side. Det, synes jeg, er lige til at forstaa, og jeg kunde fristes til at sige til det ærede Medlem, at naar det var en saa god og lys Idé, at han med Glæde kunde slutte sig dertil, hvorfor kunde han saa ikke foreslaa denne Ændring? Det ærede Medlem maa være os taknemmelig for, at vi er kommet med den. Men naar det ærede Medlem er glad og vi kan glæde os over, at det ærede Medlem slutter sig til Ændringen, saa er Glæden jo gensidig.

Jeg skal gøre nogle faa Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Det var at forudse, at det, der vilde blive Genstand for Debat ogsaa under anden Behandling, vilde blive Principspørgsmaal; men jeg maa dog tilstaa, at jeg blev noget overrasket ved at høre den ærede Minister udtale, at der var kun den Forskel paa Flertallets § 2 og vor § 2, at ifølge den sidste kunde Kommunalbestyrelserne bestemme, om den vilde sætte Grænsen f. Eks. ved 6.000 Kr. og derved med andre Ord gøre den Regulering, der er foreslaaet, ganske almindelig. Ja, undskyld, at jeg bruger et stærkt Udtryk, men det synes jeg dog er en hasarderet Paastand, for læser man Paragraffen rigtigt, saa staar der: „I Tidrummet fra den 1. Juli 1918 til 31. Marts i 1919 kan Kommunalbestyrelserne uden Samtykke af højere Myndighed træffe Foranstaltninger til Bedste for de ved Dyrtdiden vanskeligst stillede Beboere i Kommunen ved at yde“, og saa kommer det, Ministeren citerede. Jeg ved nu ikke